

Peter Rahbæk Juels budgettale

Taler

Peter Rahbæk Juel
Borgmester i Odense

Dato

13. september 2023

Sted

Byrådssalen, Odense Rådhus

Omstændigheder

Talen blev afholdt i forbindelse med budgetforliget for Odense Kommunes Budget 2024.

Der er gode dage, hvor Odense bliver forandret for altid. Dage med et før - og et efter. Dage vi vil tænke tilbage på mange år frem i tiden. Den slags dage fik vi med Velfærdsprocenten og de sidste års store prioriteringer af velfærden. Prioriteringer til børn, unge og ældre. Og til mennesker med fysiske og psykiske handicaps. Vi skabte et vendepunkt for velfærden. Det var også sådan en dag, da byrådet den 18. juni 2020 besluttede - at Odense skal være klimaneutral allerede i 2030. Den ambition kommer til at forandre byen til det bedre. Senest med vores beslutning om færre fossile biler og flere mennesker i byen. Det var også en god dag, da Novo Nordisk forrige fredag fortalte, at de planlægger at flytte til Odense. En af verdens største virksomheder ser mod Odense. Fordi de tror på vores tradition for samarbejde. Fordi de tror på, at de kan indfri deres grønne mål her. Fordi Novo Nordisk tror på os.

Når OB spiller på Odense Stadion, er der altid mindst ét magisk øjeblik. Det starter lige inden kampen. Der bliver skruet op for lyden. Og så kommer Kim Larsen-sangen 'Her i Odense' buldrende ud af højttalerne. En af vores allerstørste sangere synger om Odense: 'Byen hvor solen aldrig går ned'. Og hvor folk har 'charme og sympati'. Når jeg hører den sang. Så kommer jeg altid til at tænke på, hvordan Odense blev til den by, den er i dag. Odense er summen af tusindvis af ting. Vi er H.C. Andersen. Vi er Vollsmose. Vi er en lang historie, der startede med en Vikingeborg på Nonnebakken. Men der er også en kerne i det odenseanske. Nemlig, at vi aldrig venter på de gode dage. Vi skaber dem selv. Det handler om, at når noget går skævt, så retter vi det selv op. Vi kan lukke en firesporet motorgade, som skærer tværs gennem byen. Og åbne en grøn bydel i stedet. Vi kan lukke bande- og rockerborge. Og åbne op for en mere tryk by.

Og når en dårlig verdensøkonomi slår os ned og lukker vores arbejdspladser. Så

rejser vi os igen og åbner byen for innovation, udvikling og endnu flere arbejdspladser. Fra produktion af havvindmøller på Odense Havn, til robotter til hele verden. Og, ja, Novo Nordisk i Tietgenbyen. Det handler også om, at når vi som by bliver stærkere, så tager vi endnu mere ansvar. Ansvar for de gode dage i Odense. Nu planlægger et af dansk erhvervslivs største flagskibe at placere tusindvis af arbejdspladser i Odense. Det betyder ikke, at træerne vokser ind i himlen. Tværtimod. Det betyder, at vi skal arbejde endnu hårdere. Men sådan en dag, hvor Novo Nordisk melder, at de er på vej til Odense. På sådan en dag bliver Odense stærkere. Derfor skal vi også tage mere ansvar. Det starter her i dag, i byrådssalen med førstebehandling af budget2024. Det gælder udviklingen af byen. Det gælder klimaet. Og det gælder ikke mindst vores velfærd. For velfærden kommer først.

Det skal være sådan, at børnefamilier, med ro i maven kan sætte ungerne i ladcyklen. Og aflevere dem i vuggestue eller børnehave. Og som årene går, bliver de ældre. Før man som forældre har set sig om, så følger man ungerne i skole i stedet. Nu cykler de bare selv ved siden af. I et helt årti bliver skolen den vigtigste ramme om vores børns liv og hverdag. Og sådan bliver det ved. Børnene bliver til teenagere. Bliver til voksne. Og pludselig er det dem, der følger forældrene hjem. Måske endda på plejehjem. Rollerne er byttet rundt. Men behovet er det samme: tryghed, nærvær og omsorg. Det handler om tillid til, at fællesskabet er der for os. Og at vi er her for hinanden i de situationer i livet, hvor vi har brug for det. Det er - i al sin enkelhed - den samfundskontrakt, vi har indgået med hinanden. Dét der binder vores velfærdssamfund sammen.

Men den stærke nære velfærd er ingen naturtilstand. Langt fra. Med Velfærdsprocenten, slog vi ind på en ny vej for velfærden. Det har krævet hårdt arbejde at blive på vejen. Velfærdsprocenten har betydet et varigt løft af vores nære velfærd på mere end 300 millioner kroner. Hvert år. Der svarer til mere end 1.000 medarbejdere: Skolelærere. Pædagoger. SOSU'er. Og mange andre af velfærdens kernetropper. Vi fortsatte i 2020 med omprioriteringen af 200 millioner kroner, fra administration til velfærd. Der sørgede vi for, at vi kan følge med, når vi bliver flere børn og ældre mennesker. I 2021 lagde vi ovenpå igen. Det gjorde vi med et historisk løft af den specialiserede velfærd. Det er 180 millioner kroner til blandt andet børn med handicap. Voksne, der er ramt af hjerneskade. Og unge med svær psykisk sygdom. Mennesker der er dybt afhængige af fællesskabets hjælp for at opretholde et trygt og meningsfuldt liv.

Og med Velfærdens Fundament har vi skole for skole. Og lokalområde for lokalområde. Investeret 650 millioner kroner i vores børns fysiske rammer. Vi har investeret i levende lokalområder. Ikke efter en eller anden teknisk plan. Men efter de drømme og ønsker, som borgere og foreninger selv går rundt med. Mere end 27.000 odenseanere har involveret sig i Velfærdens Fundament. Resultatet er lokale velfærdsaftaler, der udvikler vores folkeskoler og lokalområder. Denne demokratiske samtale er blevet en god følgesvend, når vi udvikler byen. Et odenseansk særkende. Det er også grunden til, at Dansk Ungdoms Fællesråd i starten af året kårede Odense til Årets Ungdomskommune. Det er de unges egen anerkendelse. En anerkendelse af den måde vi involverede de unge på i indsatsen for bedre mental trivsel.

Samtidig har vi målrettet arbejdet for, at der ikke bare kom flere penge til velfærden. Men også flere hænder. Med indsatsen 'Fra Ledig til Velfærdsmedarbejder' har vi løftet mere end 700 borgere fra lediggang og over i velfærdsfagene. Det er mennesker, der var ved at blive hægtet af arbejdsmarkedet, men som tog skeen i den anden hånd. I dag udfylder de nogle af de vigtigste og mest meningsfulde funktioner i vores samfund. Men selvom vi har gjort meget. Og selvom velfærden har været en ufravigelig prioritet i den tid, jeg har været borgmester. Ja, så er virkeligheden den, at velfærden stadig er under pres. Det er pres fra dybe samfundsstrukturer: som stigende forventninger til velfærden. Mangel på velfærdsmedarbejdere. En befolkning med flere børn og ældre mennesker. Og bundne sikkerhedspolitiske opgaver overfor et aggressivt Rusland. Andre dage bliver der pludseligt trukket i et håndtag i Skatteministeriet. Og så forsvinder der med et trylleslag 45 millioner kroner fra råderummet i vores budget. Det skete jo desværre for få uger siden. Derfor står vi med en stram økonomi. Der kalder på klare og skarpe prioriteringer. Vi er nødt til at følge med. Og kæmpe fra dør til dør. Ellers taber vi kampen om velfærden. Og det er det eneste, vi aldrig har råd til.

Et område vi igen skal kæmpe for, er den specialiserede velfærd. For selvom man har fået svære kort på hånden: handicap, psykisk sygdom, alvorlig ulykke eller hjerneskader. Så har man ret til et godt og meningsfuldt liv. Udgifterne til området er bare steget voldsomt. Ikke kun i Odense, men i alle landets 98 kommuner. Baggrunden er, at flere borgere har brug for specialiserede tilbud. Og samtidig stiger prisen på de tilbud, vi som kommune skal levere. Og når det kommer til lige netop denne gruppe. Så skal kommunerne levere velfærden på en bestemt måde. Det har Folketinget besluttet. Man kommer aldrig til at høre

mig sige, at vi ikke skal levere kvalitet på det specialiserede område. Tværtimod. Et samfund skal også kendes på, hvordan det behandler sine mest udsatte. Men derfor har Folketinget også en uløst opgave. De skal sikre finansiering til deres egen lovgivning. Indtil dét sker, så må vi lokalt tage affære og gøre, hvad vi kan.

Men der er også andre steder, hvor vi skal skubbe tilbage på udviklingen. Det gælder blandt andet de mere end tusind unge mellem 15 og 24 år i Odense, der hverken er i job eller uddannelse. De er blevet kaldt både 'restgruppen' og 'potentialegruppen'. Måske skal vi i virkeligheden bare kalde dem dét, de er: unge mennesker, der af alle mulige grunde har fået en svær start på livet. Og hverken menneskeligt eller økonomisk er vi tjent med, at de ikke finder fodfæste i livet. Derfor har jeg sammen med Sundhedsrådmand Tommy Hummelose. Børn- og Ungerådkvinde Susanne Crawley. Og Beskæftigelses- og Socialrådmand, Christoffer Lilleholt, sat fokus på lige præcis den her udfordring. Den sidste måneds tid har vi talt - både med hinanden. Men også med virksomheder, uddannelsesinstitutioner, fagfolk, forældre og eksperter. Og selvfølgelig med de unge selv. Jeg vil gerne sige tak, til alle, der har været med til at gøre os klogere.

Noget af dét, de unge fremhæver. Det er, at en enkel betydningsfuld mentor, sagsbehandler, underviser eller virksomhedsejer - kan gøre hele forskellen. Det bedste eksempel jeg kan give, er Sebastian. Ham besøgte vi ude ved kloakvirksomheden R. Hansen & Søn. Sebastian er en ung mand i starten af tyverne. Han kommer fra en familie, hvor ressourcerne var få. Og tidligt faldt han i selskab med de forkerte typer. Skolen passede han aldrig rigtig ind i. Han var også rundt ved forskellige virksomheder i praktikforløb. Men det blev aldrig rigtig godt. Men så mødte han igennem kommunens indsats 'Alle Unge Skal Med' - kloakmesteren Gitte fra R. Hansen & Søn. Gitte tog ham ind i praktik. Hun bad ikke om at få sagsmappen med alt, hvad der var gået forud i Sebastians liv. Hun skulle nok selv danne sig en mening om den unge mand. Spol frem til i dag. Sebastian er nu uddannet kloakrørlægger. Ansat på fuldtid i R. Hansen og Søn. Han er årets medarbejder. Som altid giver sig fuldt ud og mere til. Han er eksemplet på alt dét, der skal til. Men det er Gitte også. Hun blev sammen med Sebastians kollegaer - den afgørende forandring, der skubbede Sebastians liv i en anden retning.

Det er fortællinger som Sebastians, der har været med til at gøre rådmændene og mig klogere. De unge fortæller om et uddannelsessystem, som de ikke har passet

ordentligt ind i. Og om et arbejdsmarked og virksomheder, som ikke har troet på dem. I sidste uge mundede det ud i et fælles forståelsespapir. Grundlæggende vil vi sikre, at færre unge havner i gruppen uden job eller uddannelse. Og at flere finder vej ud. Vores fælles mål er at halvere den her gruppe i Odense. Det er ambitiøst. Og det er noget, der gør en forskel for nogle af de unge mennesker, der har mest brug for det. Folkeskolen er den største samlende institution i vores velfærdssamfund. Derfor er det en bekymrende tendens, at der omkring nogle af vores folkeskoler er ved at ske et skred. Et skred, hvor for mange forældre i lokalområdet ikke tilvælger den lokale skole. Hvis den udvikling fortsætter, er resultatet en folkeskole, for dem, der står tilbage. Dem, der ikke havde andet valg. Det bliver ikke en skole jeg vil have. For det vigtige møde mellem mennesker, der ikke nødvendigvis ligner hinanden – finder ikke sted. Det er en udvikling, jeg håber, at vi med det her budget kan begynde at skubbe tilbage på.

Et af de steder, hvor vi ikke skal skubbe tilbage på en udvikling. Men derimod følge den. Det er i hjemmeplejen. Mange af de borgere, der i disse år får behov for pleje og hjælp. De er rundet af noget andet end generationerne, der kom før dem. De har igennem hele deres voksenliv haft teknologi i deres hverdag. De tog Pc-kørekort i 90'erne. De fik smartphones op igennem nullerne. Og de FaceTimer med børnebørnene. For dem er selvstændighed en afgørende kvalitet i en god og tryk hjemmepleje. Det er gode dage for mange i den generation, når de ikke behøver at have kommunale medarbejdere på besøg. Ikke mere end højst nødvendigt. Den kvalitet kan velfærdsteknologi være med til at skabe. I Haderslev har man oprettet et såkaldt E-distrikt. Jeg har selv været på besøg og set det i praksis. Her kan plejekrævende frivilligt tilvælge teknologiske løsninger. Her bruger man for eksempel digitale medicindispensere, der selv kan stå for medicinen. Og rutineopgaver som forberedelse af måltider klares ved, at hjemmehjælperen er med på en videoforbindelse.

Resultaterne taler for sig selv. Rigtig mange vil vælge teknologien til, hvis de får muligheden for det. Sådan et frivilligt tilbud, synes jeg også vi skal tilbyde odenseanerne. Samtidig sætter det medarbejderne fri. Fri til at bruge mere af deres tid, med de ældre mennesker, der ikke er trygge ved teknologien. Det handler om, at vi hele tiden udvikler på vores velfærd. Vi er nemlig færre, der skal tage sig af flere. Dét, der til gengæld står uforanderligt tilbage for mig: er en grundlæggende tro på, at velfærdssamfundet er fællesskabets stærkeste og vigtigste forudsætning. Velfærden kommer først. I min budget-tale sidste år nævnte jeg, at ud af de otte varmeste somre meteorologerne nogensinde har

målt. Der er de seks af dem målt de seneste tolv år. Siden har vi haft en sommer, der på verdensplan bød på den varmeste juli-måned nogensinde. Vi har oplevet ekstrem hedebølge hele vejen ned igennem Sydeuropa. Og altødelæggende skovbrande i både Asien og Nordamerika. Vi har en pligt overfor vores børn. Helt grundlæggende skal vi sikre, at de har et samfund og en verden at overtage fra os. Hvor der også bliver gode dage til deres børn.

Vi startede ovenud ambitiøst i byrådet med vores mål om, at Odense skal være klimaneutral allerede i 2030. Men klima-dagsordenen handler ikke længere kun om visioner. Vi har visionen. Nu handler klima-dagsordenen alene om handling. Det eneste, der tæller nu, er reel, hurtig og effektiv handling. Vi kan ikke læne os tilbage og vente på, at teknologien eller andre hjælper os. Derfor er jeg også glad og stolt over vores Grønne Mobilitetsplan, som hele byrådet er en del af. Planen blev til på baggrund af en lang og grundig proces. Først med involvering af landets førende rådgivere. Siden med bred inddragelse af byen på borgermøder og klimaborgerråd. I et langt og grundigt forhandlingsforløb lod vi meninger brydes. Facit der står tilbage - er en Grøn Mobilitetsplan, der peger på helt konkrete løsninger, der viser vejen til at nå vores klimaambition. Vi er allerede godt i gang med at gennemføre de første åbningstræk. I gang med at skabe de forandringer, der gør, at vi i Odense løser vores del af opgaven.

Ét af de steder vi kommer til at sætte ind, er i den kollektive trafik. I hele landet ser vi, at den kollektive trafik er trængt. Det er der flere forklaringer på. Passagerne er ikke vendt tilbage efter Corona. Og store samfundsstrukturer som mere hjemmearbejde og flere billige biler - presser den kollektive trafik overalt i landet. Samtidig står det klart, at landets kommuner langt fra er blevet kompenseret for de store tab. Men hvis ikke vi sammen får vendt udviklingen. Får bundet vores kollektive trafik bedre sammen. Og derigennem skabt grundlag for flere passagerer. Så er det ikke engang sikkert, at vi har busser i de store byer i fremtiden.

Den kollektive trafik har nemlig kurs mod et sammenbrud. Og det er det modsatte af, hvad tiden kalder på. Vi har brug for, at den kollektive trafik får et gennembrud. For vi kan ganske enkelt ikke skabe en moderne og grøn by – uden velfungerende kollektiv trafik. Letbanen har allerede givet et markant løft. Mere end en halv million påstigere bruger den hver måned til at komme på arbejde, i skole, ind til byen - eller ud for at besøge venner og familie. Det er mange flere end dem, der brugte busserne på den tilsvarende strækning før i

tiden. Og på en meget stor del af ruten. Fra Tarup og helt til Ikea. Der virker det faktisk rigtig godt. Her er passagertallet foran vores forventninger. Det er beviset på, at odenseanerne vil letbanen. Men ikke fra Ikea til Hjallesø, der har letbanen alt for få passagerer. Det skal vi have lavet om på.

Et af de vigtigste greb for at styrke den kollektiv trafik er en mere levende by. En by der bliver brugt af de mennesker, der bor i den. Det får flere mennesker ind i busser og letbane. Men en levende by smitter også af. Den skaber positiv stemning. Og det er en af de bedste måder at få byen med ind i forandringer. De forandringer, der skal til for at blive klimaneutral. Derfor kobler vi i Odense ambitionen om færre fossile biler i byen - med ambitionen om flere mennesker i midtbyen. Vi kan se på tallene, at der generelt færdes flere mennesker i centrum. Det er positivt. Men i takt med, at byen udvikler sig. Og vi har udviklet nye attraktive omdrejningspunkter. Så er der områder, der kalder på en ekstra indsats. Kongens Gade er ét eksempel på det. Derfor skal vi – i endnu højere grad - indrette centrum på menneskers præmisser. Med mere plads. Flere boliger. Og mere grønt. Markant flere skal have lettere adgang til bymidten. Markant flere skal bo i bymidten. I vores Grønne Mobilitetsplan har vi sat en ambition om, at 5000 flere skal bo i midtbyen. Det skal skabe et solidt grundlag for detailhandlen og bylivet i hele centrum.

Forudsætningen for, at vi løbende kan styrke og prioritere velfærden – det er velstand. Derfor er vi godt i gang med at skabe en moderne, farverig og levende by. Og vi gør det ovenpå et unikt historisk fundament. Selve vores bynavn er en hyldest til vikingegudernes konge, Odin. Jeg har i dagens anledning taget den her med. Mange genkender den nok. Den har fået meget opmærksomhed både herhjemme og i udlandet. Det er OB's nye opvarmningstrøje. Den er fuldstændigt udsolgt overalt. Men jeg fik heldigvis lov til at låne OB-spilleren Tobias Slotsagers. En af vores lokale knægte man i den grad kan være stolt af. Hvis man har fulgt debatten på sociale medier. Så vil man vide, at den her trøje ikke er faldet i alles smag herhjemme. Men udenfor Danmark, der elsker de den. Den er nemlig udtryk for en klub, der er stolt af sin by. Og en by, der er stolt af sin historie. Men den her trøje er også beviset på, at vores vikingehistorie har så uendeligt stort potentiale. Det skal vi bruge aktivt.

I Domkirkens krypt ligger resterne af Nordens sidste vikingekonge – Knud den Hellige. Og blot et langt stenkast herfra. Der ligger resterne af en kongelig vikingeborg. Nonnebakken. Lige om lidt. Hvis alt går vel. Så bliver

Nonnebakken optaget på UNESCO's Verdensarvliste. Og gør vores arv til hele verdens arv. Hvis det lykkes, så bliver det endnu en grund til, at gæster fra hele Verden vil besøge Odense. En by, hvor man kan se, føle og mærke en historie. En historie, der strækker sig tusind år tilbage i tiden. Men hvor man lige ovre på den anden side af vejen kan spille kryds og bolle med en robotarm fra Universal Robots. For vi er begge ting. Vi er rundet af fortiden – og vi rækker ud efter fremtiden. Vores erhvervsliv rækker også ud mod fremtiden Lige nu har vi aldrig haft større indtægter fra selskabsskatter. Det vidner om et stærkt og dynamisk erhvervsliv, der bevæger sig i den rigtige retning. Og hvis man havde glemt, at Odense er et attraktivt sted at drive forretning. Så gav Novo Nordisk lige deres besyv med for et par uger siden. For hvis alt går som det skal. Så etablerer en af verdens mest værdifulde virksomheder sig i Tietgenbyen. På en af de største grunde, vi nogensinde har solgt. Betydningen for byen og for det odenseanske og fynske erhvervsliv bliver stor.

Det handler om tusindvis af fynske arbejdspladser. Men også om den dynamik, det bringer med sig - når en virksomhed, som Novo Nordisk kommer til byen. Derfor tøver jeg heller ikke med at kalde det for den største erhvervsnyhed på Fyn i det her årtusinde. Og det er bestemt ikke fordi vi ikke har andre unikke erhvervshistorier. Sidste år rundede odenseanske Universal Robots 1000 medarbejdere. Ingen andre virksomheder, stiftet i dette årtusinde er nået så langt. Og cirka 400 kilometer over os, på den internationale rumstation, der sidder astronauten Andreas Mogensen. Lige nu måske på en speciallavet kondicykel til brug i rummet. Hvis han gør, så er det på en maskine som Danish Aerospace Company i Sanderum har lavet.

På den anden side af byen - i Stige - der ligger Meneta. De producerer bremsekomponenter til biler, og har lige rundet en milliard i omsætning. Skal man fuldende rundturen - så kan man tage til Kompan ude i Tietgenbyen. En af verdens største producenter af legepladser. Som nu udvider hovedsædet i Odense for 80 millioner kroner. Det er Odense-virksomheder, der laver vidt forskellige ting. Men fælles for dem er måden, som de tager ansvaret på sig. De virksomheder skaber selv deres gode dage. Den indstilling kendetegner et erhvervsliv, der er "Made in Odense".

Til Odense Kommunes årlige Nytårskur for erhvervslivet, der præsenterede jeg en vision: Odense skal være blandt de første byer i verden, hvor mennesker kan flyve til og fra – med droner. Urban Air Mobility. I første omgang små

elektriske helikoptere eller fly. Men på sigt autonome eldrevne droner, der flyver selv. Og transporterer mennesker. Hurtigt. Nemt. Og grønt. Mennesker, der er klogere end mig er slet ikke i tvivl: det her bliver til virkelighed. Spørgsmålet er alene hvornår? Og hvor det kommer først? Og selvom vi er i konkurrence med alle verdens storbyer, så mener jeg åbenlyst, at vi skal kæmpe med i første geled. Vi har en spirende droneklynge med innovative virksomheder. Og et storsatsende universitet med førende forskning. Vi har Hans Christian Andersen Airport - et af Europas bedste testcentre for droner. Vi har Odense Robotics. Med alle erfaringerne fra robotklyngen, der jo netop trodsede skeptikerne. Og skabte noget unikt og stort. Og så vil pessimisterne sikkert sige, at enhver borgmester synes, at egen by er bedst. Men det er ikke kun mig, der ser vores unikke potentiale.

Om 10 dage, der rejser jeg til Seoul i Sydkorea. Odense er nemlig blevet inviteret ind i et internationalt dronekonsortium af byer, der er langt fremme med netop Urban Air Mobility. Det er byer som Los Angeles, Paris, München og Incheon. Storbyer, der aktivt har inviteret Odense med ind. Når de gør dét, så er det jo hverken af venlighed eller høflighed. Det er fordi de kan se en by, der griber ud efter fremtiden. Og jeg siger ikke det her bare for at sige det. Men det er vigtigt, at vi tør sige det højt. At vi tør være bevidste om, at vi er allerbedst – når vi tænker allerstørst. Det samme gælder i forhold til at gøre vores by endnu mere attraktiv for gæster udefra. Vi kommer ud af en fantastisk sommer. Først med to historiske Rammstein-koncerter på Dyrskuepladsen med 47.000 gæster begge aftener. En by, der summede af liv og fest i to dage. Og hvor hoteller, restauranter og butikker melder om merindtægter for mere end 30 millioner kroner. Kort efter skød Tinderbox en rekord-festival af, med 50.000 gæster både torsdag, fredag og lørdag. Byens attraktioner har i år haft næsten 10 procent flere besøgende end sidste år. Som vel og mærke var et rekordår for Odense. Og antallet af overnatninger ligger 17 procent højere end i 2019. Det bekræfter mig i, at vi har noget særligt at byde på. Men derfor har vi også en forpligtelse til at bygge videre på det.

Vi skal hele tiden bygge ovenpå, dér hvor vi er stærke. Derfor præsenterede jeg i mandags - sammen med By- og Kulturrådmanden - en ny vision for Dyrskuepladsen. Målet er simpelt: det skal være den største og mest bæredygtige koncertplads på vores breddegrader. Vurderingen er, at der i fremtiden vil kunne være helt op til 70.000 mennesker til koncerter. Med dét har vi muligheden for at bryde igennem til den absolutte verdensklasse. Vi kommer til

at kæmpe med om koncerterne, når de allerstørste verdensstjerner ruller det store maskineri ud - og tager på verdensturné. Det kommer til at betyde flere af de helt store arrangementer. Dem, der sætter byen på den anden ende. Og dem, der fylder vores hoteller, restauranter og butikker med glade gæster. I bund og grund handler det om at skabe rammerne for magiske øjeblikke. Øjeblikke, hvor tiden for en stund står stille. Det er bystolthed. Det er oplevelser og puls i en storby – med endnu større ambitioner.

Her på tærsklen til årets budgetforhandlinger - vil jeg gerne rette en tak til Odense Kommunes medarbejdere. Tak for en stærk og vigtig indsats i fællesskabets tjeneste. Og tak til MED-organisationen for gode og ærlige indspil til dette års budgetarbejde. Til slut, også en tak til de embedsmænd, der har arbejdet intensivt med forberedelserne af budgetprocessen. Vores by står et godt sted. Dét gør den, fordi vi selv skaber de gode dage i Odense. Som Kim Larsen sang da han var ved at slutte sin koncert på Tinderbox for nogle år siden. 'Hvis nogen siger det går af helveds til. Så tro dem ikke'. Det tror jeg heller ikke på. Jeg tror på, at vi selv skriver historien om byen. Og nogle af de vigtigste sider, er dem vi skriver med budgetforliget. For herfra skaber vi rammerne om vores velfærd. Om vores klimaindsats. Og om udviklingen af vores by.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Politisk tale, Socialdemokratiet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/peter-rahbaek-juels-budgettale>